

ACCIO SINDICAT

Òrgan de la Federació Local de Sindicals i portantiven de la Comarcal Alt Camp C. N. T.

Anys IV PREUS DE SUSCRIPCIÓ: Valls, Dijous 5 de Gener de 1939 REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Número 121
 Panquets des de 5 exemplars, a 25 cts. exemplar Carrer de B. Durutti, 41
 Número solt, 30 cts. - Trimestre, 370 pessetes

La resistència abnegada dels combatents de la República, en fer fracassar sorollosament l'actual ofensiva totalitària precipiten vertiginosament la nostra victòria. Que no els manqui ni per un instant la col·laboració i la confiança plenes de tota la reraguarda republicana, de tot el vertader poble antifeixista.

Resistència i fe en el triomf

Tots els nostres vaticinis, amb tot i ésser com som molt poc de mena massa optimistes, han estat realitzats amb escreix: l'ofensiva amb tant de soroll anunciada i amb més de soroll desenvolupada, l'ofensiva feixista que hom presentava com decisiva per al triomf franquista, ha estat fracassada rodonament, en absolut.

Tots els càlculs de Mussolini han estat fallits fins ara i aquesta vegada d'una manera tan sorollosa que no sabem si podrà alçar-se'n. Dup-tem molt que pugui fer ho, ni de cara al seu propi país ni menys de cara a la resta del món.

Les nostres forces, els combatents de la República, els braus soldats de l'Exèrcit del Poble han estat potser més ara que mai, els vertaders factors del que pot ésser una de les més fermes determinants històriques del nostre temps, amb la seva magnífica resistència, amb el seu coratge, amb el mestratge llur en oposar a l'empenta feixista una barrera im-possible de destruir, fins per a un exèrcit com el dels totalitaris, proveïts d'una cuirassa, d'una massa tan poderosa de foc i de ferro.

No, res no hi han pogut els nostres enemics ni amb la carn heroica dels nostres combatents ni amb la increbantable voluntat de resistència i de victòria del nostre poble.

Es clar que l'ofensiva continua. Es clar que seguiran la jugada fins que ja no podran més, fins que hi caiguin extenuats, donades les circumstàncies terribles per a ells de la confirmació plena del seu fracàs en l'ac-tual ofensiva feixista. Però la realitat és que aquest fracàs ha estat ja re-conegut per tothom, començant pels observadors dretistes internacionals que s'han vingut manifestant adictes a la política feixista.

Podem i devem tenir una absoluta confiança en el nostre esforç i en la seguretat plena d'aquell fracàs feixista, de la invulnerabilitat de la nostra resistència, de la proximitat del nostre triomf per torna, com a lò-gica, necessària, inevitable conseqüència.

Ja no restava als totalitaris altra esperança que la d'una victòria ful-minant en el terreny de les armes. Fulminant i suficientment extensa per a que pogués presentar-se davant el front internacional com un fet equiva-lent a la consumació absoluta d'una victòria franquista, d'una derrota total i definitiva de la República. Doncs bé: aquesta esperança ha estat fallida fins ara, quan tot just manquen sis dies per a la visita de Cham-berlain i Halifax a Roma, i estem convençuts que anirà fallint-se cada dia més.

Nosaltres sabem, com ho sabia tothom que tingui ulls per a veure-hi i cervell per a raonar, que aquella victòria que calia als feixistes, do-nada la seva situació d'absolut desavantatge, no podia ésser possible ni de molt, tenint un exèrcit com el nostre per a aposar-s'hi, amb tot un poble com el nostre reforçant la gesta heroica dels combatents. Es que hi creien els feixistes? Estem segurs que tampoc no hi crien ells en la seva victòria. Però també estem segurs que no tenien, des del seu punt de vis-ta, possibilitat d'optar, si no era per a decidir-se d'una vegada per aban-nar la partida, com no tindran més remei que fer i molt més aviat del que tanta de gent suposa.

Però bo és que la realitat hagi vingut a confirmar la nostra posició i la nostra seguretat. Sempre resulta bo i fins necessari això. Ara la posi-ció de la República, i el seu Govern, dels antifeixistes tots, des que ve-nim consagrant a la política de resistència totes les nostres energies i to-tes nostres esperances, ha estat reforçada per una confirmació realista de gran transcendència.

Deixem ja que els feixistes vagin apretant, vagin desgastant-se. Tot pertany al mateix programa. Nosaltres ja no tenim que fer més que anar fent que aquell desgastament faci el seu curs. No cal res més. El nostre objectiu, el fracàs de l'ofensiva feixista, és ja evident, indestructible per a tothom. Ara vers el desenllaç definitiu. Vers la derrota totalitària. Vers la victòria republicana.

HEROISME

No sabem quina mena de lògi-ca, quina espècie de lleis regeixen vertaderament algunes de les ma-nifestacions de la vida, sobretot de la vida humana. Per tant ens guardarem bé de voler donar un significat de llei absoluta i gene-ral a l'observació que anem a pre-cisar. Però sí que sembla que la única finalitat, i, sobretot, la única eficàcia assolida per les activi-tats bèl·liques feixistes hagi estat, a través dels dos anys i mig que duiem de guerra, posar de mani-fest les altes valors de combatents per la llibertat i les respectives elevadíssimes valors ciutadanes, dels homes i dones integrants del poble espanyol autèntic, dels ciu-tadans i ciutadanes de la Repùbli-ca espanyola.

Cada vegada que els totalitaris han llençat les seves forces en al-guna escomesa contra les nostres el resultat efectiu, sobressortint, indiscutit i indiscutible, constatat per propis i estranys amb absoluta i general admiració, ha estat sem-pre la conducta heroica dels nos-tres lluitadors, la resistència mag-nífica, increbantable, del nostre poble en general, tant als fronts com a la reraguarda.

Ara, amb motiu de l'actual ofensiva facciosa i de la inevitable resistència republicana, ens trobem altra vegada, potser accentuat, més palès que mai, amb el mateix fenomen: llegir la premsa estrangera de tots els matins, ja que parlar de la nostra no fóra, potser, en aquest cas prou ad-icent; llegir la premsa estrangera i veureu com per sota i per da-munt de tot, una sola realitat hi guspireja abundant i poderosa: la nostra resistència, l'heroisme dels nostres homes, el magnífic comportament de les nostres uni-tats de lluita.

Ni els avenços —per altra ban-da, tan migrats i només en rars in-drets— de l'exèrcit feixista, ni el volum i sorollositat del material bèl·lic per ell emprat, res. No més una cosa crida l'atenció de tothom, un sol fet té importància vertade-ra, categoria informativa, transcen-dència universal, atrau la simpa-tia general: la conducta combati-va dels nostres lluitadors.

I volem dir que realment no té importància això? Naturalment que la té, i molt gran. La té, pel fet en si mateix, primerament, per la raó que ens acompanya en se-gon lloc i en tercer lloc i sobretot perquè tothom ens la reconeix i el que és millor: perquè tothom es manifesta d'una manera o altra amb simpatia, amb voluntat, par-tidari en més o menys de la raó nostra.

França i Anglaterra en evidència

Hem vingut, des d'aquestes columnes estant, comentant reite-radament els esdeveniments internacionals, sobretot la posició de dignitat adoptada pels dirigents i responsàbles ara per ara de la República dels Estats Units.

Volem avui, encara, fixar-nos en un altre aspecte indubtable-ment de gran transcendència política i internacional d'aquella acti-tud presa per la gran democràcia nordamericana i cridar vers l'aspecte al·ludit l'atenció dels nostres lectors.

Ens referim a que la nova llum irradiada per la trajectòria que venen assenyalant els Estats Units a la democràcia, trajectò-ria, per altra banda, que és la única acceptable i digna, ha posat en evidència la trajectòria derrotista per on venien caminant Fran-ça i Anglaterra, la conducta tèrbola i negativa dels governants d'aquests dos països, amb l'equiescència d'una més o menys ex-tensa —cada vegada menys— zona de l'opinió pública dels ma-teixos.

Més encara: havien arribat a tal punt les coses, que una me-na de preocupació pregonia i perillosa venia amenaçant amb anor-rear les possibilitats d'una altra zona popular considerable arreu del món: la dels que s'havien vingut manifestant en franca oposi-ció a les directrius governamentals francesa i anglesa, junt amb els més intransigents, i que davant de la mena de coacció que exercien els esmentats governants i els seus adictes incondicionals, començava a preguntar-se si certament era assenyada o deixava d'ésser-ho la seva posició, si com alguns insinuaven i altres afir-maven descaradament, els que s'oposaven a les repetides direc-trius governamentals de claudicació davant els feixistes, esdeve-nien o estaven a punt d'esdevenir veritaderament uns demògogs i uns traïdors a la causa de la humanitat i de la pau universal.

La posició nordamericana, l'actitud altiva, neta, exp'ndida i significativa de la democràcia tanqui, ha estat com un reforç in-mens, necessari ja, però decisiu, per a tota aquella zona univer-sal democràtica que vacil·lava. Aquesta ha vist, a la resplendor de les guspries redemptores que, brollant de Nordamèrica, han fet trèmer els pobles del món amb una alenada de nova fe i més gran esperança en la causa eterna de la llibertat i de la justícia, que no anava equivocada en la seva actitud, sinó que certament era la única autèntica i digna i ha estat salvada, després de la prova, més ferma i luminosa que mai.

Que faran ara França i Anglaterra, els seus homes de Govern, després de la lliçó rebuda de l'altra banda de l'Atlàntic, de l'Occi-dent, d'un altre Occident que ve manifestant-se com una superació i fins una vindicta de l'Occident clàssic, de l'Occident històric, de l'Occident europeu?

Creure que després dels darrers esdeveniments internacionals, quan per obra i gràcia de l'exemple nordamericà ha estat feta la llum damunt tota una sèrie infinita de coses que venien reclamant-ho, puguin França i Anglaterra persistir pel camí de Munich, és fora de lloc.

Fins ara pugueren creure molts que podien seguir enganyant-se i enganyant molta gent. Ara no ho poden creure. Ara ja ni elles poden seguir aferrades a l'equivooc ni menys creure que ningú digne les companya.

Persistir en les seves directrius d'aquests darrers anys i, so-bretot del darrer mig any 1938, fóra posar les dues democràcies europees clàssiques fora de combat, fora de la circulació categò-rica internacional, renunciar en absolut a la seva existència i, so-bretot, a la seva significació, a profit d'una nova expansió to al-tària a la zona europea i del definitiu desplaçament del meridià universal de la democràcia cap al Continent Americà.

Creiem, però, que França i Anglaterra optaran per la seva vida com a nacions i per la seva categoria dins les noves possibi-litats contemporànies. Creiem que si no els seus actuals gover-nants per si mateixos, els pobles francès i anglès decidiran reivin-dicar-se, lliurar-se a ple de la verdadera trajectòria històrica, de-mocràtica, humanista, que no és ni pot ésser altra que l'assenya-lada per la democràcia nord-americana.

PLANA CULTURAL D'ACCIO SINDICAL

ESPAÑA Y LA CULTURA

Las lecciones que está dando al mundo la República española

por HEINRIC MANN

III

LA ENSEÑANZA DE ESPAÑA

España hoy está enseñando mucho. Nos está trayendo a un primer plano de evidendencia el verdadero rostro de la situación europea, al mismo tiempo que nos obliga a todos a volver la vista atrás.

La República española sabe hoy perfectamente qué es lo que ayer no acertó a hacer. Un estado anticuado lo primero que tiene que hacer es reconstruirse en un sentido de política social. Sin reconstrucción social, todo cambio político es inoperante, y, lo que es peor, provoca sin proponérselo a los que tienen en sus manos el poder económico, precipitando así la catástrofe.

De este hecho se deduce la más importante, la más grave lección que nos da España. Desde el principio hay que ponerse a laborar para el futuro, sin esperar que se plantee el trágico dilema de «ser o

no ser». Es necesario dar el ejemplo, aún mientras los aviones están atacando y hay que poner en salvo los corazones y los honores.

En España ha comenzado la reconstrucción económica. El pueblo español hace la guerra, pero hace también algo más que la guerra. Las fincas abandonadas están siendo puestas en cultivo, se están construyendo máquinas y se está dando un gran impulso al movimiento cooperativo. Apenas queda un pueblo liberado de la guerra fascista cuando el trabajo de reconstrucción empieza en un sentido social y humano. Esto no deja de repercutir en los otros países a los que debe parecer imposible permanecer como espectadores inactivos cuando un pueblo y un Estado muestran tan valerosa voluntad de vivir.

Ya sería sublime que los españoles se limitaran a defender las ruinas que los fascistas les causan. Pero hacen más: defienden la

ruinas y, al mismo tiempo, se ponen a construir. El área cultivada actualmente en el territorio leal cubre una superficie de más de dos millones de hectáreas. En 1 año de guerra se ha sembrado más que en dos años de paz.

El Frente Popular, la Iglesia y las delegaciones parlamentarias de Inglaterra, los socialistas, liberales y católicos que han ido a España han vuelto asombrados. Traían la visión de una España plena de vida y no podían encontrar inmoderado el deseo de los españoles de vivir de acuerdo con su voluntad.

España está enseñando a los otros pueblos a vivir de acuerdo con su voluntad respectiva, de acuerdo con el propio espíritu, de acuerdo con la verdad. El ex ministro de Negocios extranjeros de España, señor Del Vayo, ha declarado: «El movimiento popular que ha surgido en los Estados Unidos ha contribuido en gran medida a inclinar la opinión de numerosos países en nuestro favor».

El mundo y sus pueblos no están, después de todo, con aquellos que quieren empobrecerlos y mantenerlos en la ignorancia para abusar de ellos en provecho propio.

El corazón del mundo late por un pueblo que sabe enseñar tan magníficas lecciones, y enseñarlas con el ejemplo, un ejemplo hecho de lucha, de sufrimiento, de abnegación y de trabajo.

España nos ha enseñado que nos perfeccionamos y nos ennoblecemos luchando por la libertad. El fascismo puede no ser militar durante un tiempo, incluso por mucho tiempo. Pero en cuanto los jefes autocráticos recurren a la fuerza militar se hace automáticamente, indudable que no son sino unos pobres diablos que han robado su autoridad de no se sabe dónde, y ya nadie cree en ellos. El pobre diablo de Franco es un terrible caso ejemplar para los otros dictadores, y lo seguirá siendo aunque los otros dictadores no compartiesen su suerte. En España, los italianos han sufrido tremendas derrotas, como la de Guadalajara, los aviones alemanes de los más modernos tipos luchan difícilmente con la aviación republicana, los tanques alemanes han recibido el nombre de «féretros viajantes». Pero esto no es nada. El hecho indudable es que los opresores no pueden contar con soldados de confianza. El hombre lucha por su libertad con su propia voluntad y con su propia inteligencia. La lucha por la libertad alimenta la propia confianza, porque la libertad es el más tenaz impulso de la raza humana. Los soldados al servicio forzoso del despotismo desertarán al campo contrario siempre que puedan; a veces, regimientos enteros.

Esperaran para desertar a que

Achacar la culpa propia a otro, siempre resulta fácil y de buen tono.

En la cultura pasa igual. El estudiante, si a él nos remitimos, jamás tiene relación con los pocos adelantos efectuados en el terreno del saber. Un suspenso siempre es inmerecido y un aprobado debió haber sido un excelente. Cuando no es el profesor, es el texto o el método, la falta de ventilación o la poca gimnasia. Porque aquello de «mente sana en cuerpo sano» resulta un excelente agarradero para saltar la tapia de la responsabilidad personal.

Nos encontramos con dos tipos clásicos en el terreno estudiantil.

El uno, cuidador de detalles personales, descuida los que tienen relación con el estudio. Cuando todo era normal, su vida, también normal, transcurría por paseos y glorietas. Sus estancias universitarias se reducían a amargar la existencia de sus condiscipulos con ditirambos rebuscados en los anales de la galantería trasnochada.

¿El estudio? Admirable cuando da ocasión a justificar un tiempo perdido sin necesidad de recurrir a estratagemas de difícil captura.

¿El profesor? Un hombre lelo, capaz de hacer creer en la veracidad de los resultados matemáticos o en la posibilidad de conducir un barco por las rutas que señalan los astros.

Eso no son problemas de la vida. Una modistilla es capaz de crear un verdadero problema con su romanticismo a lo Victor Hugo.

Vieja y Nueva Cultura

por FELIPE ALAIZ

Y sigue diciendo:

—Te explican Algebra. El profesor, excelente como sabio, pésimo como maestro, se eleva a las alturas inasequibles de la especulación matemática. Por una serie de simplificaciones nada simples o por medio de un conjunto de fórmulas procedentes de una serie de razonamientos, llega a la conclusión, en un sistema de ecuaciones de segundo grado, de que X es igual a 3 M. He ahí una lección perdida, porque el profesor se situó en la estratosfera con relación a sus discípulos. Entra el autodidactismo en funciones, y entre lo dicho por el profesor, el texto explicativo de Rey Pastor, el ejemplo de Bruño o la deducción de Dalmau Carles, se forma una composición de lugar y se sale a flote.

—Muchos, ante la falta de psicología educativa del profesor, se desaniman y sale a relucir el carretero que atribuye el vuelco al caballo. Y traían al profesor de animal, sin molestarse en hallar el camino de fácil tránsito, aunque sea a costa de la velocidad.

—Existen gran número de estudiantes autodidactas. Todo obrero algo culto (y hoy abundan, en

Un paseo al atardecer, es susceptible de posar ante la vista todas las combinaciones imaginables. Una mañana pasada en la cama, puede hacernos discípulos de Zenón, el estoico, y la sencillez de un «cocktail» nos coloca al nivel de un Diógenes.

Junto a ese tipo de estudiante clásico, campeón de escándalos y rebuscador de ocasiones que permiten eludir el estudio, nos encontramos al otro.

No cree en la mala calidad de los ingredientes que forman el saber.

Acudió a Costa para saber el valor de la repoblación forestal y sus consecuencias beneficiosas para la agricultura y los climas. Sin aspirar a ser agrónomo, se enteró de cosas que los agrónomos ignoran.

Ramón y Cajal, que no tiene textos oficiales en nuestras cátedras, le enseñó algo de fisiología. Buceó a Menéndez Pelayo y halló, por contraste, parte de la verídica historia de España y parte de la falsa. Supo de la actuación de sectas que sólo pugnaban por sus exclusivos intereses.

Goya le hizo patente que el arte no puede enajenarse de los problemas del pueblo y que la simetría no es consubstancial con la estética.

Reclús fue su maestro de geo-

grafía en todos sus apartados.

Estudió la metafísica de Kant y halló conexiones con Balmes.

La teoría darwinista de la lucha por la existencia la completó con la del apoyo mutuo que elaboró y argumentó Kropotkin.

La Economía Política le condujo a conocer a Marx y a Proudhon.

Las teorías religiosas le introdujeron a estudiar ciencias naturales.

Así por el estilo, cada problema le obligó a ser autodictada por necesidad. Ese autodidactismo, sin método ni concierto, creó las bases para futuras líneas directrices.

Por ejemplo, nos dice:

—Tres años de cultura general, apartado de textos oficiales, sin método ni profesores, resultan pesados; pero no dejan de ser una excelente preparación para sistematizar la enseñanza que puedes proporcionarte por esfuerzo propio. La enseñanza-patrón o sea las lecciones que se explican en el aula, pueden ser una ayuda para el plan de estudios que uno puede formarse, jamás la piedra angular de la cultura. Hay que bucear, por iniciativa propia, en todos los campos, rebuscar todos los estratos culturales y sacar conclusiones particulares. ¿Que te equivocas? La rectificación resulta la verdadera enseñanza.

comparación con generaciones pasadas) es un producto de esa autoestimación propia que hace posible la formación directa y personal.

Uno de esos estudiantes que podríamos catalogar en la misma serie del anterior, nos dice:

—Seis años en la Escuela del Trabajo, dan ocasión de servir los intereses del pueblo con éxito. Cuando los valores consagrados, salvo honrosas excepciones, huieron o se irresponsabilizan, ocupamos sus puestos la falange de los autodidactas. Sin pretender ninguna perfección, pudimos salir del paso en infinidad de ocasiones. Nuestra Trigonometría elemental se pudo aplicar a la Cartografía. El saber manejar un taquímetro hizo posible levantar ángulos. El cálculo de las fuerzas expansivas, pudo aplicarse a las labores de guerra. La mayoría de los técnicos actuales, fueron aprendices anónimos de aquellos otros técnicos que lo eran de profesión y fallaron moralmente en el momento crítico. Así, aquellos que de la cultura no hicieron maldición, prestaron un eficaz concurso en las labores comunes al pueblo. No achacaron a nadie lo que rectificaron al comprender que estaba a su alcance trabajar mejor y con fruto.

NOTICIARI LOCAL

Tal com havíem anunciat la setmana passada, en una nota, que la construcció de refugis entraria en una activitat ferma amb la col·laboració de tots els ciutadans valencs i el Batalló de Via i Obres resident a la nostra localitat, ha estat un fet: Valls molt prompte estarà dotat d'una xarxa de refugis capaç d'encabir-hi la meitat de la població.

A més dels refugis oficials són molts els ciutadans que se'ls construeixen particularment en llurs vivendes, ço que vol dir que es cubrirà gairebé la totalitat de la nostra població.

Amb tot fem precís per a que els maleïts avions italo-alemanys continuïn com fins avui sense fer blanc de la seva metralla la nostra ciutat i es dediquin llençant-la a l'etzar sense causar cap víctima. Cal, però, no abandonar l'activitat desenrotllada aquests dies, puix no fóra gens estrany veure'ns obsequiats amb un criminal raid que podria ésser un dia de dol per a la nostra ciutat.

Ensems que la construcció de refugis, els Sindicats Locals, a iniciativa del Comitè d'enllaç U. G. T. - C. N. T., estan formant unes brigades de voluntaris per acudir als llocs sinestrats per tal de revisar i desenrunar els edificis. Esperem que aquests equips seran molt nodrits i un èxit per als seus organitzadors... i que millor que no calgui utilitzar.

Havem estret la mà del nostre bon amic en Antoni López i Munt, qui, de pas per aquesta, es deturà unes hores per tal de saludar la seva família.

En marxar ens saludà d'una manera efectiva manifestant-nos que marxava a plantar cara a l'invasor i deturar-lo fins a vençer-lo.

Salut i sort, amic López.

Divendres passat fou abatut prop la nostra localitat un Heinkel 59, anomenat vulgarment «L'Isidre»; tots els seus ocupants quedaren carbonitzats.

Foren molts els ciutadans que anaren a visitar-lo, puix era com una compensació a les males nits que ens donava el gairebé popular «Isidre».

Esperem i desitgem que no serà l'últim que haurà fet o farà la mateixa fi cas de continuar visitant-nos.

Aquests dies es parla molt i es demana la medalla del valor a la 121 Brigada Mixta de la 26 Divisió, «Durruti», degut a la seva immillorable actuació enfront de l'enemic a les serres del Montsec. Nosaltres recordem que en

aquesta Divisió hi tenim els companys Avellà, Palau i Casas, així com a molts d'altres, als quals felicitem efusivament en companyia de tots els components d'aquesta gloriosa Divisió.

Continuen encara les tasques del Ple de Camperols que des d'uns dies es celebra a Barcelona.

Desitgem als amics Pere Segarra i J. Tarrassa, delegats per la nostra comarca al sudit Ple, una tasca efectiva i de profit per a la causa que tots defensem.

Ens hem acomiadat afectuosament del nostre bon amic i excel·lent company Antoni Tondo i Romeu, el qual ha marxat a incorporar-se a un Hospital per tal de guarir-se d'una manera definitiva de les ferides rebudes als fronts de Llevant.

Desitgem al company Tondo un immillorable guariment i una bona estada a l'Hospital.

Han marxat a incorporar-se al C. R. I. M. n.º 18, els companys paletes movilitzats per Aviació, entre ells s'hi troben els companys Artur Massoni, Josep Margalef, Josep Contijoc i d'altres.

Els desitgem una bona sort en la seva nova situació militar.

Amb tot i el que diem en una altra nota respecte la construcció de refugis a la nostra ciutat, remarcant la fassa de vertadera activitat en que ha entrat la sudita obra, volem cridar l'atenció de la Junta de Defensa Passiva local i de les Autoritats valencques en general per tal que procuri donar la sensació de recitit i dignitat justiciera i ciutadana que correspon als actuals moments, fent que l'acord obligant a tots els ciutadans aptes per al treball a realitzar la seva aportació a la construcció de refugis, no sigui burlat per ningú ni en cap concepte.

Diem això perquè hom ve observant determinades i significatives abstencions que es imprescindible eliminar costí el que costí, puix que damunt de per-

metre a elements indiscutiblement enemics del règim a fer-hi borneta, ocasiona la demoralització entre la gent de bona fe que, naturalment, és la majoria.

En aquesta ocasió dels refugis podem palesar fins on som dignes de les idees democràtiques, tractant-se, sobretot, d'una obra que beneficia a tothom en general i que, arribat el cas, no són pas aquesta mena de senyors que denunciem i les seves famílies els darrers a corre-hi a utilitzar-los.

A remarcar la presència d'ànim que hom ha pogut observar en possessió de les nostres masses ciutadanes ara més que mai.

Passats els primers moments de nerviositat, davant la inquietut del que pugués ésser l'ofensiva facciosa, amb tant d'aldarull anunciada, els ciutadans tant de Valls com de la nostra comarca, reforçada extraordinàriament la seva moral i la seva confiança absoluta en els nostres combatents que s'estan cobrint de glòria als ulls de tot el món, fins dels que fins ara havien estat els nostres més aferricats enemics, segueixen amb tota presència d'ànim els incidents de la gran batalla i consagrats a les tasques quotidianes amb famesa i serenitat insuperables.

Es precis, sobretot, fer justícia a les dones, a les nostres heroiques companyes, que no desdiuen ni per un moment de la seva dignitat ni de la seva comesa, com a treballadores, com a dones de casa, com a companyes dels combatents i com a mares d'aquests infants que tan criminalment persegueixen com objectius els salvatges aviadors feixistes.

Certament amb un poble així, amb uns homes i dones d'aquesta categoria ciutadana i lluitadora, per molts alemanys, italians, avions i tancs que vinguin, la guerra no la perdrem mai.

Ve de la pàgina 4.

Es de gran importancia para los Estados Unidos que el grave problema que ahora ocupa su atención no se agudice aún más. El efecto de la victoria de Franco se sentiría en todos los países que tienen población española.

(Del «Manchester Guardian»).

Ateneo Libertario

Lunes, martes y viernes de cada semana, clases prácticas de Aritmética, Escritura, etc.

COL·LECTIVITAT TRANSPORTS MECANICS

C. N. T.

A. I. T.

S'assabenta al públic en general que s'atmeten encàrrecs diàriament per

Reus Tarragona
Barcelona

TRANSPORTS GENERALS

Per encàrrecs dirigiu-vos a la Plaça de la Llibertat n.º 6, VALLS.

A TOTS ELS AGRICULTORS

LA COL·LECTIVITAT AGRICOLA DE VALLS,

fa arribar a totes les Col·lectivitats de la comarca i el públic en general, que pot servir tota classe de planté dels acreditats horts de

PANTANO I CARME

Per encàrrecs a les oficines de la mateixa, carrer F. Macià, 14, 1.º pis, telèfon, 55, Valls

La Comissió

COOPERATIVA OBRERA DE FUSTERIA I EBENISTERIA

TALLER DE FUSTERIA MECANICA I EBENISTERIA

Estudis de projectes i pressupostos de tota mena d'obres en general.

Construcció de carrosseries, taüts i neveres

Despatx i Tallers:

General Comerma, 18 i 22 - Telèfon núm. 173

Venda al detall de mobles:

Bonaventura Durruti, 20 (abans Baldric)

VALLS

TRANSPORTS COL·LECTIVITZATS

C. N. T.

TRACCIO SANG

A. I. T.

VALLS

Facturacions de tota classe, viatges locals i per carretera.

Despatx: { Passeig Pi i Margall. Telèfon 4
Estació Ferrocarril. Telèfon 5

Els diumenges restarà obert el despatx de 12 a 1 del migdia

Imp. Costalls. Telf. 186. VALLS

ACCIO SINDICAL

Ni per a Mussolini, ni per a Chamberlain, ni per a la darrera rata de la zona facciosa, existeix Franco ni com a nom.

La República espanyola, en canvi, ocupa el lloc de preferència, de categoria i de transcendència que li correspon, veient a l'entorn d'ella, estimant-la i admirant-la, tota l'opinió sana d'arreu del món.

DESDE EL FRENTE

Siguen las charlas

No podía faltar, en las conversaciones que veníamos sosteniendo con los de la trinchera enemiga, hablar de política y sociología.

Un día les decimos:

—¿Y qué tal andáis por ahí de política?

—Nosotros luchamos por Franco—nos contestaron. Y añadieron:—Además, que vosotros tenéis muchos traidores. Sabemos que sois la 26 División. Yo mismo soy paisano del gran Buenaventura Durruti, soy leonés. ¡Aquel sí era un hombre! No os quedan ya hombres como Durruti. Tenéis el ambiente corrompido. Antes siempre gritabais ¡Viva Méjico! y ¡Viva Rusia! Esto demuestra que os ayudaban. En lo tocante a sociología, vosotros combatís vuestro capitalismo; nosotros combatimos el nuestro.

Una vez nuestro polemizante conturbado ha terminado su zeta-hila de vulgares disparates, nos disponemos a responderle por nuestra parte:

—Te contestaremos por partes —le decimos.—Ten presente que se te envenena moral y espiritualmente. Hoy te ensalzan hipócritamente a Durruti, que murió para acabar con ese régimen de aprobio que representa precisamente el fascismo por el que vosotros combatís. Te dicen que aquel era un gran hombre, no para que te convenzas de ello y le veneres, no para hacerle dignamente justicia, de lo que son incapaces los infames tiranos por quienes vosotros ofrecéis vuestra vida, sino llevados de su mala fe. Quieren explotar un nombre para nosotros cetera y profundamente simbólico, no con la intención de enalzar a Durruti precisamente, no, antes al contrario, con la pérfida intención de presentarte a los demás antifascistas, empuñados. ¿No recuerdas ya los primeros momentos en que os sublevaron, diciéndoos que los rojos se querían apoderar de la República? ¿Dónde y cómo defendéis vosotros la República, cuyo nombre habéis profanado y a la que habéis intentado ahogar en sangre de trabajadores, mujeres, ancianos y niños? ¿No veis aún el color o los colores de vuestra bicolor bandera que ondeáis por doquier donde os dejan sitio las banderas extranjeras, la italiana y la nazi alemana? ¿No le dice nada a vuestra gente ni el 14 de Abril, ni el 16 de Febrero? Recuerda. Haz memoria y sentirás en tu conciencia la voz del pueblo español, voz potente que dice: ¡abajo la monarquía! ¡No queremos más dictadores! ¡Viva la libertad de los hombres y de los pueblos!

Date cuenta, soldado al servicio de Franco, el traidor i monstruo. Date cuenta de lo que ha hecho la República. No quiero que tengáis excusas con los pocos voluntarios no españoles, los únicos verdaderos voluntarios—que luchaban en nuestras filas: los ha licenciado a todos. Haced vosotros lo mismo con esos muchachos forzados que tenéis entre vosotros, traidors la mayoría con engaños de Italia sobre todo, Alemania y Portugal. Hacedlo y entonces sí que será un hecho muy pronto lo que anunciabais días pasados para Navidad, o sea el 25 de Diciembre: comernos, ya terminada esta triste guerra que sostenemos, todos en nuestros lares, al lado definitivamente de los nuestros los que hayamos vuelto de los frentes de lucha, pues cuántos de una como de otra parte ya no volverán nunca, los turrones o lo que sea. Ahora puedes hablar tú, o vosotros, los que queráis.

Habla el leonés. Es suboficial y parece bastante instruido por lo que se desprende de su forma de hablar y lo que de él escuchamos.

—Nosotros tampoco queremos a los extranjeros—nos dice. Y lucharemos hasta que España quede libre de todo tutelaje. Mejor dicho: hasta que podamos hablar todos en un lenguaje verdaderamente nacional, y en él confío que nos entenderemos.

En este momento y cuando nos disponíamos a contestarle, rompe bruscamente el curso de su dialéctica, para gritarnos:

—¡Oye! Me acaban de comunicar una buena noticia. Me dan ocho días de permiso para ir a Zaragoza. Ya me aguarda el camión en la carretera.

No tan grande, pero sí buena la hemos tenido también nosotros: mañana tendremos tres paquetes de cigarrillos y dos cajetillas de tabaco cada uno.

Con una alegría general por la promesa que nos han hecho de luchar para expulsar de España a los extranjeros y saboreando ya el tabaco del día siguiente, nos acostamos todos.

Por esto decía el otro día y repito hoy: el triunfo será de los españoles. No tan sólo no les queremos nosotros a los extranjeros que tomaron a España por una colonia. Los soldados y clases de allá tampoco los quieren. Bien claro nos lo han manifestado nuestros vecinos del parapeto de enfrente.

JOSE AVELLA

En Campaña, Diciembre de 1938,

Als amics d'Acció Sindical

Fa pocs dies donàvem compte de la resposta donada per la Col·lectivitat Agrícola de Valls a la nostra crida reclamant l'aportació dels nostres amics en pro del nostre setmanari, encapçalant la nostra llista d'aportacions amb 500 pessetes, ensems que diversos companys anaven fent també lliurament de donatius que al seu dia publicarem en aquestes columnes.

Auui ens cal remarcar una nova gesta generosa i d'amor al nostre portant-veu, efectuada per la **Cooperativa Popular de la Indústria Gastronòmica** de la nostra ciutat, la qual ha fet un donatiu a «**Acció Sindical**» també de **500 pessetes**, aportació que nosaltres remerciem a l'esmentada entitat amb tot el nostre cor, sobretot quan no fa molt de temps ja va fer-nos lliurament de 250 pessetes amb el mateix destí: garantir el desenvolupament econòmic del nostre volgut setmanari.

Així mateix ens cal fer públic que venen essent molts els companys, sobrerot dels fronts, que continuen amb les seves aportacions a profit del periòdic i en el moment oportú, com ho ferem setmanes enrera, publicarem la llista de subscripció íntegrament.

Rebin tots el nostre més pregó remerciament, ensems que esperem que gestes com les de la Col·lectivitat Agrícola de Valls i la Cooperativa Popular Gastronòmica de la mateixa ciutat, així com la generositat de tots els nostres amics que ens ajuden amb els seus donatius, seran emulades per altres Col·lectivitats, Cooperatives i Sindicats, així com per tots els companys i companyes que es troben en condició de poder fer-ho.

O. R. S.

També responent a la nostra crida en favor de l'Oficina de Relacions i Solidaritat ens cal manifestar que són variis els donatius rebuts de diferents companys corbatents, ajut que els remerciem pregonament.

No duptem tampoc que igualment com fins ara seguirem rebent proves d'adhesió a la nostra Oficina en el sentit econòmic, tota vegada que no compta amb altres elements en aquest terreny que les aportacions voluntàries dels companys i companyes dels fronts i la reraguarda que així palesen el seu amor a una empresa tan curulla de desinterès i bona voluntat,

El problema español

Todo lo que está sucediendo hoy demuestra el curso desastroso que ha tomado la política de Chamberlain de sumisión al general Franco y a las potencias dictatoriales. Dos corresponsales de un periódico francés, que han vuelto a visitar la zona rebelde y la España republicana, ponen de relieve el deseo general de paz de los españoles. En el lado republicano el orden es perfecto; se ha creado un nuevo Ejército; las luchas religiosas han terminado y los combatientes de ambos lados se respetan. El jefe del Gobierno de la República ha decretado una amnistía general. Frente a este panorama general, Franco dijo el otro día que tenía una lista de dos millones de personas de la República que serían castigados cuando llegase el momento. Y para ayudar al implacable general, Mr. Chamberlain accede al hundimiento de los barcos británicos. Ha demostrado tal complacencia para con dicho general, el cual, según los observadores enviados por el Gobierno británico, bombardea ciudades españolas sin objetivos militares, y asesina a mujeres y niños con la esperanza de acobardar al Gobierno republicano, que le ha concedido una autorización que no se concedería a ningún Gobierno que gozase de plenos derechos de beligerancia. En efecto, se permite a las autoridades rebeldes tratar a los barcos que navegan en alta mar cargados de trigo para países no españoles o procedentes de éstos como si llevasen armas a un país en guerra.

Hoy está perfectamente claro que la creencia del Gobierno de que una victoria del general Franco sería un buen final, es una ilusión bastante peligrosa. En lo que se refiere a España, no sería el final de una querrela, sino el principio de otra. El instinto vengativo de Franco provocaría nuevos desórdenes porque los españoles, cuyo temperamento conocemos por la Historia, resistirían contra todos los medios que se empleasen para imponer el sistema que él pretende. España tiene hoy dos Ejércitos que han aprendido a respetarse mutuamente. Un gobierno inteligente se valdría de ellos para constituir una poderosa fuerza que protegiese a España contra cualquier ataque exterior.

El general Franco no haría sino dar nuevo aliento a las malas pasiones y a los amargos recuerdos de esta lucha, anulando los magníficos esfuerzos realizados para poner término a los feudos que desorganizaron la vida pública de España y dificultaron la labor de la nueva República. Sin embargo, no es ésta la única razón por la cual la victoria rebelde sería un

desastre para España. El general Franco impondría una unidad absoluta que traería una guerra social, acompañada de una pugna más aguda con las aspiraciones de los vascos y los catalanes. Si España ha de reponerse de esta terrible página de su historia tendrá que darse un hoberno que se eleve por encima de las pasiones que han sido causa de esta guerra y pueda armonizar los intereses de la nación y los ideales de Cataluña y Vasconia.

Si Mr. Chamberlain, concediendo los derechos de beligerancia a Franco, u otorgándole una autorización tal que le permitiesen llevar a cabo su amenaza de reducir por hambre a la República española, pone a España bajo su dominio, el resultado sería desastroso para el pueblo español. Sería desastroso, al mismo tiempo, para las demás democracias, especialmente para la Gran Bretaña, Francia y los EE. UU. Teodoro Roosevelt tenía razón, hace 30 años, cuando deseaba una solución del problema marroquí para evitar que Alemania aumentase su poderío. Actualmente, los EE. UU. tienen motivos más poderosos. Los discursos de la Conferencia de Lima demuestran con cuanta ansiedad son observados los manejos e intrigas de los gobiernos fascistas por todos aquellos que se preocupan de mantener las instituciones democráticas en el Nuevo Mundo.

En el número corriente de la importante revista trimestral norteamericana «Asuntos Exteriores», un articulista describe los procedimientos con los cuales el dominio ejercido por esas autoridades sobre los alemanes y los italianos en sus respectivos países se está extendiendo a los individuos de esa nacionalidades que residen en los Estados suramericanos. En el Brasil, los alemanes están obligados a ingresar en las organizaciones nazis y la Gestapo actúa. Los que se niegan a ello son boicoteados y arruinados. Las casas italianas boicotean a sus compatriotas no fascistas y el departamento de propaganda de Italia costea un servicio de Prensa hostil a los EE. UU. y a las democracias en general. El citado articulista señala que los grandes intereses bancarios y comerciales podrían ser empleados, en caso de guerra, para entorpecer los suministros.

La victoria del general Franco serviría para agregar un nuevo gobierno al grupo «anti-Comintern» y la presión que ahora se ejerce sobre los italianos, los alemanes y los japoneses en el Nuevo Mundo, se ejercería sobre los españoles.

Seguix a la pàgina 8